

6) נחמה כטו: ז ט זני'
תוספת בנה קחם עט: דיה
כדו: ז ט ז' אמה: ד) ז' ז'
ובנו: שר'טו: ט) ז' ז' אהר
ד"ה ששעלה: ז) ז' ז'
ז' שמת לבו: ט) ז' ז'
תוספת בנה קחם פב: דיה
כדו: ז) ז' ז' ז' ז' ז' ז'
ד"ה נני מדבר זין:

הגהות הב"ח

6) רוב ד"ה מדבר זני
פחת נני מדבר זין:

גליון הש"ס

נני קנאה יש ביניכם ע"י
כד"י מומש כדלמא א' כ"ו
ובדל"ס עט: ט' ש"י הורו
לו להקב"ה ע"י מות חיים
שטד"ר דף ע"ה ד"ה ומה
נכתבו: שם בלום יש עבד
שנחו: ש"י ע"י מהש"ס
כד"ה פ"ד דנכחית.
וקושימו וחיטו חס"ס כ"ק
ע"י ע"י ד"ה כ"ו:

מוסף רש"י

רש"י על הגמ' ה'
זו מפר לו מלך המון
כעולה ליקום ששקדויה
ע"ה המנהל (בבב"ר ז' א').
כד"ה לאותיות מן המון
דקמ' מורה (מחמת כס"ס).

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת

קנאה יש ביניכם. שאתם באים על דיה לדי ר'אשה: מסר לו.
למדו: באדם נשכר. שמרפס וקלאוך אדם נוזר מאדמה לשון פלגות:
מסר לו מורה. להקטיר מחמת קטורת שזעת מגפה ולעמוד זין
הממים ובין החיים: ואי לאו דאמר ליה. מלאך המות: מנה ידע.
הלא בתורה לא נכתב: בדאי אסה.

בממיה: קושר כפרים. כגון הנך
דלמרי' בפיק הצובה (לקמן דף קד). מגלג
דקוף לגבי ר"ש וכן ששע"י ג"ך
שזכרין כל אות ג' זיונים כדלמרינן
(במנחות דף עט): ראש הזי"ן נמתח
לימין ולשמאל בגגו מעט וכן ראש
הזי"ן השמאלי וכן כל ראשי שזע
אותיות הללו בכל מקום שהן: אין
גלוש. אין דרך לימן שלום: בעידי.
במקומן: לעזרני. לומר תלגל
מלאכתך: מיד. צעליה אחרת אמר
שקומן: לו יגדל נא כח ה': ס' צא ששען. הוא
יכר הרע המחטיא את האדם הוא
העולה ומסטיין. ויהואמרן דהוא ממת
הזין אין הגון צעיתי: ששעלה משה.
לחר אמר להם לכוף מ' יום אני
נא בתוך שש שעות הם סבורים
שאזנו יום שעלה זו מן המנין הוא
והוא אמר להם מ' יום שלימים יום
ולילו עמו ויום שלימים אין לילו עמו
שהרי זו' כסיון עלה ממלך יום מ'
צ"י כממנו היה צ"י נא ששען
ועירב את העולם והראה דמות
חשך אפילה דמות ענן וערפל
וערבוזא לומר ודאי מת משה
שהרי צלו ככר שש ולא צל. ואי
אשכח ששען של טעו אלף צום
המעונן זין קודם חלות לאחר
חמות שהרי לא ידע משה עד יום
המתת ששע"י ששיעמו ממחרת
וגו': נא שש. שקבע לנס: ששאה
לעזרני. ששען קבלו זו מורה:
שפ"ו

שנתן לי הקב"ה תורה א"ל הקב"ה למשה משה בדאי אתה אמר לפניו
רבונו של עולם חמורה גנוזה יש לך שאתה משתעשע בה בכל יום אני
אחויק טובה לעצמי אמר לו הקב"ה למשה הואיל ומיעטת עצמך תקרא
על שמך שנאמר וזכרו תורת משה עבדי וגו': וא"ר יהושע בן לוי ב"ששעה
שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שהיה קושר כתרים לאותיות אמר לו
משה אין שלום בעיך אמר לפניו כ"לום י"ש עבד שנתון שלום לרבו א"ל
היה לך לעזרני מיד אמר לו ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת (אמר) ר'
יהושע בן לוי מ"ד וירא העם כי בושש משה אל תקרי בושש אלא באו שש
בשעה שעלה משה למרום אמר להן לישראל לכו ארבעים יום בתחלת שש
אני בא לכוף מ' יום בא ששען ועירבב את העולם אמר להן משה רבכם היכן
הוא אמרו לו עלה למרום אמר להן באו שש ולא השגיחו עליו מת ולא השגיחו
עליו הראה להן דמות מטתו והיינו דקאמרי ליה לאהרן יכי זה משה האיש וגו':
א"ל ההוא מרבנן לרב כהנא מי שמוע לך מאי הר סיני א"ל הר שנעשו בו
נסים לישראל הר ניסאי מיבעי ליה אלא הר שנעשה סימן טוב לישראל הר
סימנאי מיבעי ליה א"ל מ"ט לא שכיחת קמיה דרב פפא ורב הונא בריה
דרב יהושע דמעייני באגדתא דרב חסדא ורבה בר' רב הונא דאמרי תרווייהו
מאי הר סיני הר שידרה שנאה לעכו"ם עליו והיינו דאמר ר' יוסי בר'
חינאי ה' שמות יש לו מדבר צין שנצטוו ישראל עליו מדבר קדש
שנתקדשו ישראל עליו מדבר קדמות שנתנה קדומה עליו מדבר פארן
שפרו

כפארן (ה) דהוה משמע דפארן היא אומה אחרת כמו שפיר אלף גרם מאי צעי צשעיר ומאי צעי צמימן וסיני נמי היינו מדבר צין דכתיב
מדבר צין היא קדש וסיני איקרי קדש דכתיב צשפר (מהל"ס טו) קול ה' יחיל מדבר יחיל ה' מדבר קדש משמע דהיינו צשע"ת ממנו
תורה ומינה קשה לר"י דהא מדבר קדמות היה מורחה של ארץ ישראל דכתיב (דברים ז) ואשלה מלאכים ממדבר קדמות אל סיון
מנך משזון וגו' שהיה צשע"ת של א"י דכתיב (ס"ד) צשער יכרן מורחה שמש ומדבר צין ופארן היינו צדדומה כמו שמשמע
בפסוקים ששצ"ח ואין יתכן דמדבר קדמות היינו מדבר סיני:

פ"ט

תורה חיבן היא. וא"ת וכי שטן לא היה יודע מתן תורה וי"ל
דלמרינן צמד"ש לפניו ילך דבר שטרוד הקצ"ה למלאך
המות שזעת מתן מורה שלא יקטרו. לומר אומה שעתידה לחיות
לסוף מ' יום צעגל אמה נתן להם המורה והוא שטן והוא מלאך
המות כדלמרי' בפ"ק דצ"ב (דף טו).

ואמרי' נמי כשנדרין (דף טו): תשי'
שנימה צשע"י מפני השטן:
לסוף ט' יום אני נא. פירש
צקוטרס דלמות יום שעלה
צו אלנו מן המנין והוא היה אומר
להם מ' יום שלימים יום ולילו עמו
ויים עלייתו אין לילו עמו שהרי ז'
כסיון עלה ממלך יום מ' היה צ"י
בממנו ואין נראה לר"י בן צעני מארי
דכתיב משמע בפ"ק דיומא (דף ז)
דיום עלייה מן המנין דקאמר התם
בשלמא לר"ע משמחת להו דצ"י
בממנו שצמדו הלמות כ"ד דסיון
ושצמד דממנו מלו להו מ' יומין
וצשע"י צממנו נחמ אלמא חשיב
יום עלייה ואיכא מ' יום ומ' לילה
ששמשצו לילה שאחר היום ועוד
אס לא חשצו יום עלייה לא ישלמו
מ' ימים אחרונים עד אחר יום
הכפורים ושלמו ציבה"כ שא"ל
הקצ"ה למשה סלחמי כדנדר ג"ס
מה שפרש"י בפרשת כי משא שצ"ע
בממנו עלה קשה לר"י שא"ל חמלא
ששלמו מ' ימים אחרונים ציום
הכפורים):

מדבר צין. קשה לר"י דע"כ
מדבר צין לא היינו מדבר
פארן דמדבר צין צמחית דרומה
של ארץ ישראל דכתיב צאלה מסעי
והיה לנס פחת נגז' (ה) ממדבר צין על
ד"י ארס ומתיב ונסכ לנס הגזול מנגז
וגו' והיו מולאזתיו מנגז לקדש צרע
וקדש צרע היינו פארן דכתיב צשילוח
מרגלים וישלח אותם משה ממדבר
פארן וצשפר (יהושע יד) כתיב שאמר
לכז צשלות אותי משה מקדש צרע
לרגל את הארץ וכן צאלה הדברים
כתיב ונצא עד קדש צרע ומפרש
מיד שלוח מרגלים ועוד דכמה מסעות
היו ממדבר פארן עד מדבר צין
דכסוף צעלותך כתיב ואחר נסעו
העם מחצרות ויחנו צמדבר פארן
וצאלה מסעי כתיב ויסעו העם
מחצרות ויחנו צרתמה א"כ רמתה
היינו פארן וחשיב כמה מסעות עד
מדבר צין וכן צין פארן לפני מהלך
ד"א יום דכתיב אחר עשר יום ממוזד
דכך הר שעיר עד קדש צרע א"כ
מדבר צין ופארן וסיני לאו הכל אחד
ואו"י דהכל מד' אחד וגדול היה דע"כ
סיני היינו פארן דמ"י הופיע מהר פארן
וצפרק שור שנגז' ד' וה' (צ"ק דף ג).
גבי שור של ישראל שנגז' ששען לישראל
כוכבים פטור וז"ל צרש מסכת ע"ז
(דף ז): מאי צעי צשעיר ומאי צעי
צפארן (ה) דהוה משמע דפארן היא אומה אחרת כמו שפיר אלף גרם מאי צעי צשעיר ומאי צעי צמימן וסיני נמי היינו מדבר צין דכתיב
מדבר צין היא קדש וסיני איקרי קדש דכתיב צשפר (מהל"ס טו) קול ה' יחיל מדבר יחיל ה' מדבר קדש משמע דהיינו צשע"ת ממנו
תורה ומינה קשה לר"י דהא מדבר קדמות היה מורחה של ארץ ישראל דכתיב (דברים ז) ואשלה מלאכים ממדבר קדמות אל סיון
מנך משזון וגו' שהיה צשע"ת של א"י דכתיב (ס"ד) צשער יכרן מורחה שמש ומדבר צין ופארן היינו צדדומה כמו שמשמע
בפסוקים ששצ"ח ואין יתכן דמדבר קדמות היינו מדבר סיני:

מבלין

1 וזכר את יום השבת
לקדשו: שבות כ ה
2 לא תשא את שם יי
אלהך לשואו כי לא יקח
יי את אשתי ישא את שמו
שמות כ ז
3 כבד את אבך ואת אפך
למען יארבו ייך: על
4 לא תרצה לא תנאף לא
תנבב לא תנעב ברעך עד
שבות כ י
5 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י
6 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י
7 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י
8 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י
9 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י
10 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י
11 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י
12 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י
13 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י
14 וי ארבעה מאה ארבע
שנה: תהלים טו י

אמר רבי עקיבא פרק תשיעי שבת

ז.

עין משפט נר מצוה

במיני חמיקה. עסקינן שכולן מיני מתיקה קדירה אבל מין אחד אין מנטרין ומתימין לא מפליג: **דוגמא** לאירא. מעט אמר שהוא כמין דוגמא שמראה לצבע לבנה כזה תחפור או כזה והוא כדי ליתן צבירה של קנה של גרדי ושיעורה מועט: **לשום.** ומתיני צבאיין שרוין והבצלה לשמות אינו שורה פחות: **מנדי** בגד קטן: **אפטרין.** מקום: **הוסיפו עליהם.** לנגין שביעית: **החלוצין.** טרווין: **והלונין.** לנהיה: **כריהא.** גפית: **שיש לו עיקר.** שנסרש בדרך. **ולפי דעתי** מורינא דגרסיין כמס' ע"ז: **דבר שאין לו שורש** וזה הוא כמו זה ולא כמו שמשפסין אותו **פיוניא:** שום דוך. לא איתפרש אבל כך שמו: **גירמא** זינולא. פוריידי"ר של צנול: **ברגני** פולסא **לל שפוא.** ואינו פלפל שלנו. ובגמרא מפרש כל שהוא למאי חיי: מיני **סמנים** כל שפך לריח טוב: מיני **מכוסים** כל שפוא רחוי לדרבן קטן: **שמניעין** אותו **לפואה ל"ג:** מקק **ספרים.** אכילת מולעת אולכא **הספרים** ומנקין ושמו מקק: **שמניעין** אותו **לגונן.** שכל דבר קש טעון גמיה: **מחומה.** אלהא כהשניה קרה לאיסורה והא דמתן (עליל דף ע"ה): כל שאינו כשר להניע כ"י ואוקימנא למטעו עני אשיהי דלא כ"י יהודה: **גב' ללחמא.** כזה חיי **ההלש:** ריח רע שמעשנין בן חולין ותינוקות כגון חלטיה להבדיל מעליו מיוקין: **ארנמן.** צבע שצובעין בו ארגמן ומעמל לא איתפרש. **ול"ג** שגס הוא ראוי להריח: **צפולס הורד.** עלה של וורד מפור אמת: **מיני מסכות** כל שפוא. **מתני** היא: **היא עני צנול.** צנול הבית: **ליליא** עורב. **טבלאות** של חמה ו) היו עושין והן חדין כספין סביביותיהם ומסמין **חדין** צנול ומספין בן גגו של היכל למנוע את העורבים מלישז: **מעשה** **לנרש.** נחשת של מעה כסף: **נורא.** מולג קטן ו) וכענין שטוין בו וזה ולצדק הבית למאי חיי: **שמועין** בו **פסילום.** ומנקינן ראשיהן לעדוין חושקן. **מוקיי"ר** צלע"ז: **מקק דסיפרי סדך דשירא.** כל אלו מולעין הן שכלל מין ומין ומלוקין בשמתיסה מכך איילא פה ה: **כולו סכנא.** לאוכלין: **קוים** יש **כפאנים.** היה מולעת יושז ווקב **פתני** **רולנין.** מוכרי צבמים **לכישוטי** נשים ויש להן קופות קטנות **אחס.** כולוה מלא הולאה היא: **פחות** **מגורגרת.** דלע"ג לכל האוכלין שיעורן כגורגרת הני כיון דלזריעה קיימי צפחות מכגורגרת נמי מייחז: **אדע**

הגהות הב"ה

(א) ב"ה מ' גרמל עד מ"ה
(ב) ר"ה ע"ג ד"ה ע"ג ס' מ"ה
(ג) ר"ה ד"ה ע"ג ע"ג ס' מ"ה
(ד) ר"ה ד"ה ע"ג ע"ג ס' מ"ה
(ה) ר"ה ד"ה ע"ג ע"ג ס' מ"ה
(ו) ר"ה ד"ה ע"ג ע"ג ס' מ"ה
(ז) ר"ה ד"ה ע"ג ע"ג ס' מ"ה
(ח) ר"ה ד"ה ע"ג ע"ג ס' מ"ה
(ט) ר"ה ד"ה ע"ג ע"ג ס' מ"ה
(י) ר"ה ד"ה ע"ג ע"ג ס' מ"ה

מוסף תוספות

א. כיון דאין טעמין בלשון טוס' חלשא. וקא חשיב נמי טוס' חלשא: **א. וכן** [ו]ן לשפוט דהיינו מי גרמל דהבא אחריו סוגיא. דהבא אחריו מי החם. טוס' חלשא. וי' ואכלן היינו אחר שהחמיצו. טוס' חלשא. ה. שמלביש את הגברים. טוס' חלשא. ו. למה לא שיעור בחושת עצמו. רעבי"ה. ו. מוציא במינים הרבה. טוס' חלשא.

רבינו הגאון

אירא. ונקרא עירא. בלשון ארמי אחריה. והוא כמין מרד. חתיכה קטנה מן הצמח או מן הפשתן או מן כמר של גפנים שאורגין אותו ברוך מטפוחים סגס. כמו מלת. נקראת בלשון ישימאל ככל הנהגה וצובעין אותו. גליחמא בלשון ישימאל. א"ל וקייקה. פחלת הורד. שעשין מוכר בן צבוע ענין ורד. וקרוין אותו וורד. וכן אמרו [ומבנה שו] לענין צבאת ודאשה לענינה טווח שוקי. כהוה ורד כנגד מלה. ויבשן פרס נקרא ורלונן. ורע בבבל. מקק פופים. רבובות של ספרים. והולעת תוליד ממי נקרא מקק. והולעת תוליד ממי (מכונן) ממש נקרא מקק. והולד מן העובים יבשן פס. ושל רבונים חת.

הוא"ל וראויין למתק הקדירה. והואל וממתקין הוה ליה למימר כדפי' בסוף כלל גדול (דף ע"ג ע"ב) וא"ת היכי מייירי מיני בזמן טעם אפילו שאר מינין נמי וא"י אין צהם וזמן טעם אפי' מיני מתיקה נמי לא ו"ל דלפילו ציה צהם וזמן טעם אפי' מיני דיוקן טעם לפגם הוא. ר"י: **ב"י** גרמל בן מ' יום. אין גרמל וצנול נכונה דמשמע של קטן בן מ' יום וצנול פרק האשה (דף ע"ג ע"ב) ו' סממנין מעבידין קמני כל הני דהכא ב'ומי רגלים וקא בעי החם בגמרא ו' דילד או זוקן ואית דגרסי של מ' יום ואין נראה דהתם נמי מניל מ' יום רגלים שהמנילו וכמה חמונן שלשה ימים² וינאה כספרים דגרסי עד מ' יום דמג' ימים³ עד מ' מעבידין ואותם על הכתם אצל מ' ג' ולאחר מ' אין מעבידין: **בורית** זה החול. ואע"ג דכפי המולא (על פ"ג) יהי צנול שיעורא אחרינא כדי ליתן על פי ק' של סד אומר רבין מילך דהתם מייירי צנול שטמנין כסיד אצל הכא איירי צנול שמלגנין זו את הגבדים ולספרים דגרסי הכא צורית זה האלהא אמר שפיר: **תרי** גונוי אהלא. ובעל דלא עני מרי גונוי מול ו' ו) לגירסא אחרת מרי גונוא (האלא) משום דקיס ליה ליתכא צהר מרי גונוין ויש ספרים דגרסי לעיל מאי דלירא על גדי למחוי על קא עסקינן טעור טווח ו' יום פיראן אר"כ לעולם מלמך מעיקרא דבורית זה האלה ומרי גונוי אהלא: **י' יפחות** ממעה בקא. תימה ל"ה ללא יפחות מפרשות הוה ליה למימר כי היכי דמינא צפרק כמרא דמנחות (דף ק"ו) הרי עלי וזה לא יפחות מדייר וזה כסף לא יפחות מדיירי כסף: **מכרי"א** עורב. צערין צנורן על פי דצמקש רלשון מפני רוב קדושה שהימה לו לא הוה צריך לילא עורב ולימא דצ"ק דמועד קטן (דף ע"ג ע"ב) מוכח כדלרא שהיה צמקש רלשון כליא ו' עורב: **המוציא קופת הרוכלין את"פ** שיש בה מינין הרבה אינו חייב אלא אחת. מינה דלמי קמ"ל פשיטא דלפילו בהולא וחור והולא אינו חייב אלא אחת כמו צקלר וחור וקל"ר כ"ש¹ צבת אחת ואפילו רב יוסף דמייזד אליבא דר' אליעזר צקלר וחור וקל"ר צפרק אמרו לו ו' וימא ד' ע"ג טו. בהולאה אחת פשיטא דלפוט ותיקין ר"ת דמייירי כגון שנועד על על מין זה ומתקפר וחור ונדע לו על מין אחר אפי"ה עטור דהוי הכלל כמו דבר אחד ואע"ג דצפרק המלניע (לקמן ע"ג) מניל ואס היה כלי צריך לו חייב על הכלל ומוקף לה רב אשי שגג צהר וזה ונדע לו וחור ונדע לו וצפונתא דרבי וימין ור"ל דוקא ככלי ואוכלים צמחוכו מחלקין ידעית אצל צאולין צמחון הכלי אפילו כפרות אין מחלקות ור"י מנא צירושלמי אילו הולא והולא כלום הוה חייב אלא אחת לא נזכרה אלא לר"א שלל תאמר מיניס הרבה יעשו כהעלמות הרבה ויהא חייב על כל אחת ואחת תמחויין מחלקין ומהוה ה"ל הזכיר ר' יהושע אס

לה א"מ חיי מילא מל' עמ הלכס מ' י"ב א טלסס ה' י"ז ד חיי מ"ב מולסט מ' עכרס הלכס ט' לה ח' חיי חיימ מל' עמ הלכס מ' י"ג ש הלכס ו' י' הלכס מ' י' תורה אור השלם 1 ולא תבין בדרך מאומה מן התרים לענין שוב י"י מוציא אפו ותתן לרוממים ורמקן ותרפך כאשר נעשע לזבמקין: דברים י"ג י' לטורין וליטורין ו' מרוד גינות: סו"גיא פ"י א"ו. מרודי"ר. מקדח. מוקיי"ר. לחמות ר"ו.

לעון רש"י

מכוסים כל שפוא רחוי לדרבן קטן: שמניעין אותו לפואה ל"ג: מקק ספרים. אכילת מולעת אולכא

מוסף רש"י

במיני מתיקה שנו. שכולן עסקינן שכולן מיני מתיקה קדירה אבל מין אחד אין מנטרין ומתימין לא מפליג: דוגמא לאירא. מעט אמר שהוא כמין דוגמא שמראה לצבע לבנה כזה תחפור או כזה והוא כדי ליתן צבירה של קנה של גרדי ושיעורה מועט: לשום. ומתיני צבאיין שרוין והבצלה לשמות אינו שורה פחות: מנדי בגד קטן: אפטרין. מקום: הוסיפו עליהם. לנגין שביעית: החלוצין. טרווין: והלונין. לנהיה: כריהא. גפית: שיש לו עיקר. שנסרש בדרך. ולפי דעתי מורינא דגרסיין כמס' ע"ז: דבר שאין לו שורש וזה הוא כמו זה ולא כמו שמשפסין אותו פיוניא: שום דוך. לא איתפרש אבל כך שמו: גירמא זינולא. פוריידי"ר של צנול: ברגני פולסא לל שפוא. ואינו פלפל שלנו. ובגמרא מפרש כל שהוא למאי חיי: מיני סמנים כל שפך לריח טוב: מיני מכוסים כל שפוא רחוי לדרבן קטן: שמניעין אותו לפואה ל"ג: מקק ספרים. אכילת מולעת אולכא הספרים ומנקין ושמו מקק: שמניעין אותו לגונן. שכל דבר קש טעון גמיה: מחומה. אלהא כהשניה קרה לאיסורה והא דמתן (עליל דף ע"ה): כל שאינו כשר להניע כ"י ואוקימנא למטעו עני אשיהי דלא כ"י יהודה: גב' ללחמא. כזה חיי ההלש: ריח רע שמעשנין בן חולין ותינוקות כגון חלטיה להבדיל מעליו מיוקין: ארנמן. צבע שצובעין בו ארגמן ומעמל לא איתפרש. ול"ג שגס הוא ראוי להריח: צפולס הורד. עלה של וורד מפור אמת: מיני מסכות כל שפוא. מתני היא: היא עני צנול. צנול הבית: ליליא עורב. טבלאות של חמה ו) היו עושין והן חדין כספין סביביותיהם ומסמין חדין צנול ומספין בן גגו של היכל למנוע את העורבים מלישז: מעשה לנרש. נחשת של מעה כסף: נורא. מולג קטן ו) וכענין שטוין בו וזה ולצדק הבית למאי חיי: שמועין בו פסילום. ומנקינן ראשיהן לעדוין חושקן. מוקיי"ר צלע"ז: מקק דסיפרי סדך דשירא. כל אלו מולעין הן שכלל מין ומין ומלוקין בשמתיסה מכך איילא פה ה: כולו סכנא. לאוכלין: קוים יש כפאנים. היה מולעת יושז ווקב פתני רולנין. מוכרי צבמים לכישוטי נשים ויש להן קופות קטנות אחס. כולוה מלא הולאה היא: פחות מגורגרת. דלע"ג לכל האוכלין שיעורן כגורגרת הני כיון דלזריעה קיימי צפחות מכגורגרת נמי מייחז: אדע

רב נסים גאון

האומר הרי עלי ברבל לא יפחות ממאה על אמר למאי חיי אמר רב יוסף למה עורב. ומצאנו בבסכת מירוח בפרק ד' והולכת פאה על מאה ועל רום אמה. האותם ש אמרו ונחבו ארבעים אמה, אמה כיוור. ואמהים [ויחן] דלפה, אמה חיקרה, ואמה מציבה, וזי אמות מתיקה, ואמה כלה עורב. ר' יהודה אומר לא היה כלה עורב עולה מן המידה, אלא ד' אמות עולה היה מתיקה. ובגן זה במנחות (דף ע"ג ע"ב) בפרק הרי עלי עשורן.